

нито умора. Първитѣ мразовити трѣпки преминаватъ и потъ почва да побива челото ми. Това не е отъ страхъ, но отъ вжтрешенъ огънь, който пламва съ стихийна сила и подготва душата и волята да бждатъ несъкрушими. Това не е само съ менъ, всички изпитватъ това чувство. Интересно е, че всички сж трезви и съ пълно съзнание за онова, което има да вършатъ, дори тѣ ясно съзнаватъ, че могатъ да бждатъ убити, обаче нито единъ мускулъ не трепва върху лицата имъ.

Тѣхната напръгнатостъ се усѣща и вижда само въ здраво стиснатитѣ челюсти и свити пестници, въ които се потятъ дръжкитѣ на бомбитѣ и пушкитѣ.

Обикалямъ близкитѣ до менъ окопи, предавамъ шепнешкомъ заповѣдитѣ на полковия командиръ и чакамъ да стане четири часа, за да тръгна съ готовитѣ вече да напустнатъ преднитѣ окопи сливенци, които отъ четиридесетъ дни отстояватъ на страшния и вихренъ неприятелски напоръ. Изтощени отъ непрекжснати боеве, недояли, недоспали, всѣки мигъ очакващи смъртъта, сдружили се съ нея, бити и блѣскани отъ бури и вѣтрове, изпивани и сетнитѣ имъ сили отъ мъглитѣ и мраза; живѣящи всрѣдъ адския тънтежъ на таранитѣ и пианския звекъ на картенниците, брулени като презрѣли круши отъ минофѣргачкитѣ; разкржсвани на хиляди кжсове, тѣ все пакъ като митинески колоси, непобедими и мощни израстватъ изъ скалацитѣ, изправятъ своитѣ сѣнки всрѣдъ ясната нощъ и при дадения знакъ, изфрѣкватъ като току що оперили се ястреби, за да търсятъ храната си.

Това е единъ епиченъ мигъ, който не се повтаря, нито по сили, нито по изпълнение! Но той е единъ отъ хилядитѣ мигове, той е мигътъ, когато се тържествува надъ смъртъта! Стройнитѣ вериги мълчаливо се понасятъ напредъ, притаени, величествени и страшни. Никакъвъ звукъ по цѣлия фронтъ. Поддръжкитѣ веднага следватъ и заематъ мѣстата на изфрѣкналитѣ ястреби, които се движатъ съ страшенъ устремъ напредъ къмъ врага. Той спи. Не очаква никакво нападение. Той знае, че сливенци сж сломѣни и мжчно ще могатъ да се приготвятъ за каквато и да било атака.

Обектитѣ сж стигнати. Два ослѣпителни неприятел-